

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/180/2019
Identifikačné číslo spisu:	6413215554
Dátum vydania rozhodnutia:	30.06.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:6413215554.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: MUDr. R. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XX, A. nad Q. zast. JUDr. Samuelom Baránikom, advokátom so sídlom Podjavorinskej 7, Bratislave proti žalovaným: 1.) RSDr. H. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXX/X, M. Q. - V., 2.) R. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXX/X, M. Q. - V. obaja zast. SOUKENÍK - ŠTRPKA, s. r. o., AK so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 36 862 711, o uloženie povinnosti odstrániť stavbu zberného miesta s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 5C/176/2013, o dovolaní žalovaných proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 31. mája 2017 sp.zn. 15Co/10/2016, takto

rozhodol:

Dovolenie odmieta.

Žalobca má voči žalovaným nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej len „súd prvej inštancie“) I. výrokom rozsudku č.k. 5C/176/2013-178 zo dňa 09.09.2015 zastavil konanie o návrhu žalobcu, ktorým sa domáhal uloženia povinnosti žalovaným zdržať sa zásahov do jeho vlastníckeho práva k pozemkom v k. ú. V., I. M. Q., ČKN parc. č. XXX - zastavané plochy a nádvoria, zapísané na LV č. XXX a ČKN parc. č. XXX - zastavané plochy a nádvoria, zapísané na LV č. XXX, ktoré zásahy spočívajú vo vypúšťaní splaškov, vo vstupe na pozemok za účelom údržby kanalizácie, v manipulácii s fekálnym kalom a skladovaným hnutelných vecí, II. výrokom uložil žalovaným povinnosť na vlastné náklady spoločne a nerozdielne odstrániť z uvedených pozemkov stavbu zberného miesta, ktorý je vybetónovaný objekt s otvorom cca 40 x 40 cm, s poklopom a odtokom spolu s kanalizačnou prípojkou a trativodom, III. výrokom uložil žalovaným povinnosť zaplatiť na účet súdu trovy konania za ohliadku vo výške 10,16 eur a IV. výrokom rozhodol, že o trovách konania rozhodne do 30 dní od právoplatnosti vo veci samej.

1.1 Súd prvej inštancie z vykonanej ohliadky zistil, že stavba zberného miesta sa nachádza na parc. č. XXX, ktorá susedí s parcelou, na ktorej majú postavenú nehnuteľnosť žalovaní, pričom kanalizácia a

trativod pokračuje na CKN parcelu č. XXX vo vlastníctve žalobcu. Žalovaní poukazovali na tú skutočnosť, že zberná nádoba s príslušenstvom bola zriadená v 70. rokoch minulého storočia a od tejto doby ju, prípadne ich právni predchodcovia, užívali, pričom mali za to, že nadobudli právo zodpovedajúce vecnému bremenu na základe vydržania. Následne uviedli, že ich titul na zriadenie týchto stavieb existoval, nakoľko v čase ich zriadenia boli právnymi predchodcami žalobcu časti uvedených nehnuteľností prenechané na dočasné užívanie v zmysle § 397 a § 398 OZ účinného do 01.01.1992. Podstatné bolo či žalovaní nadobudli právo zodpovedajúce vecnému bremenu na základe vydržania. Podľa súdu prvej inštancie žalovaní toto právo nenadobudli, keďže chýba ich dobromyseľnosť, ako aj ich právnych predchodcov. Žalovaní nepreukázali kým im boli prenechané nehnuteľnosti na dočasné užívanie a v ktorom časovom období, resp. komu boli prenechané nehnuteľnosti na dočasné užívanie. Pokiaľ by aj bolo preukázané dočasné užívanie, súd prvej inštancie poukázal na to, že žalovaní by nemohli nadobudnúť právo zodpovedajúce vecnému bremenu na základe vydržania, nakoľko nemohli byť dobromyseľní, že im vec alebo právo patrí. Z výpovede žalovanej v 1.) rade vyplynulo, že boli toho názoru, že parc. č. XXX nikomu nepatrí, nemá vlastníka, a preto súhlas na stavbu žiadaný nebol. Súd prvej inštancie teda žalobe vyhovel, nakoľko žalobca preukázal, že je vlastníkom parcely č. XXX a XXX, kde sa nachádza zberná nádoba, pričom žalovaní nepreukázali, že by vydržali právo zodpovedajúce vecnému bremenu, neboli dobromyseľní a nepreukázali ani právo dočasného užívania nehnuteľností.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom č.k. 15Co/10/2016-254 zo dňa 31. mája 2017 potvrdil druhý výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým uložil žalovaným odstrániť z pozemkov žalobcu stavbu zberného miesta a zrušil prvý výrok o čiastočnom zastavení konania a tiež výrok o trovách konania štátu a vec vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne a v celom rozsahu sa s ním stotožnil. Súd prvej inštancie v postačujúcom rozsahu vykonal dokazovanie, jednotlivé dôkazy riadne vyhodnotil samostatne aj vo vzájomných súvislostiach, pričom vysvetlil, z akého dôvodu nevykonával ďalšie navrhované dôkazy.

2.1 Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že žalovaným, ako aj ich právnym predchodcom, chýba dobromyseľnosť pre nadobudnutie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu na základe vydržania. Žalovaní v priebehu konania viac krát menili svoje tvrdenia ohľadom toho, na základe čoho pozemok vo vlastníctve žalobcu užívajú. Žalovaní neunesli dôkazné bremeno ani k tvrdeniu, že predmetné nehnuteľnosti im boli prenechané na dočasné užívanie, pričom neuviedli v ktorom období, resp. komu boli prenechané a súdu sa nepodarilo tieto rozpory odstrániť ani výsluchom svedkov.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu v časti výroku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie podali žalovaní (ďalej aj „dovolateľa“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovali z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. c) CSP.

3.1 K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolatelia uviedli, že rozsudok odvolacieho súdu je v napadnutej časti nesprávny, keď súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Súdny nedostatokne vykonal navrhované dôkazy a nevykonávali ich vo vzájomnej súvislosti. Z výpovedí svedkov vyplynulo, že sa na pozemku okrem zberného miesta dovolateľov, nachádza aj zberné miesto tretej osoby a je tam umiestnený verejný vodovod,

3.2 čo súd prvej inštancie pri hodnotení dôkazov nevzal do úvahy. Už v konaní pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že zberné miesto bolo na dotknutom pozemku vybudované so súhlasom predchádzajúcich vlastníkov. Dovolateľa vo svojich vyjadreniach poukázali na právnu úpravu platnú v čase vybudovania zberného miesta, keď Občiansky zákonník platný v čase vybudovania zberného miesta, nepoznal inštitút vecných bremien zriadených zmluvou a z tohto dôvodu nebolo možné takéto vecné bremeno platne zriadiť. Následne právna úprava platná po vybudovaní zberného miesta už vznik vecných bremien upravovala, keď vecné bremeno mohlo vzniknúť najskôr uplynutím jedného roka od účinnosti novely, t.j. dňa 01.04.1984. Teda právni predchodcovia, ktorí zberné miesto užívali od 70-tych rokov a ktorí toto zberné miesto vybudovali so súhlasom vlastníkov pozemku, nadobudli dobromyseľne

vecné právo už v roku 1984 vydržaním. Napadnutý rozsudok nie je riadne odôvodnený, keď odvolací súd sa nezaoberal argumentmi dovolateľov a obmedzil sa na konštatovanie, že sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, a to napriek tomu, že dovolatelia poukazovali na skutočnosti, ktorými sa súd prvej inštancie nezaoberal a navrhovali dôkazy ktorých vykonanie je nevyhnutné pre riadne rozhodnutie vo veci. Ďalej namietli postup súdu prvej inštancie, ktorý rozhodol o čiastočnom späťvzatí žaloby rozsudkom a nie uznesením, čím dovolateľov pripravil o možnosť vyjadriť nesúhlas s čiastočným späťvzatím.

3.3 K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolacím súdom dovolatelia uviedli, že ak súd prvej inštancie posúdil, že nemohli nadobudnúť právo zodpovedajúce vecnému bremenu vydržaním, mal sa zaoberať otázkou existencie iného právneho titulu, na základe ktorého došlo k vybudovaniu zberného miesta. Súd nesprávne posúdil skutočnosť, že dovolatelia neunesli dôkazné bremeno vo vzťahu ich dobromyseľnosti, keď listinnými dôkazmi a svedeckými výpoveďami uniesli dôkazné bremeno a preukázali dobromyseľnosť pri užívaní pozemku vo vlastníctve žalobcu. Súdny dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozsudky vychádzali z nesprávneho vecného a právneho posúdenia veci.

3.4 Dovolatelia navrhli, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie a vrátil vec na ďalšie konanie a zároveň žiadali priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie odmietnuť a žiadal priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Dovolatelia vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zotrvali na podanom dovolaní. Na čo žalobca opätovne navrhol dovolanie odmietnuť a žiadal priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podali v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strany sporu, v ktorých neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpené advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaných ako neprípustné treba odmietnuť.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

7. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolatelia namietali nedostatok odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, a pochybenia v dokazovaní. Na dotknutom pozemku sa okrem zberného miesta dovolateľov nachádza zberné miesto tretej osoby a tiež verejný vodovod, čo súd prvej inštancie pri hodnotení dôkazov nevzal do úvahy. Dovolatelia namietli, že súdy nesprávne posúdili ich dobromyseľnosť, nesprávne zistili skutkový stav a napriek tomu, že podľa ich tvrdenia existovali v skutočnosti zistených vykonanými dôkazmi rozpory, nevykonali ďalšie navrhnuté dôkazy na odstránenie rozporov. K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolacím súdom dovolatelia uviedli, že ak súd prvej inštancie posúdil, že nemohli nadobudnúť právo zodpovedajúce vecnému bremenu vydržaním, mal sa zaoberať otázkou existencie iného právneho titulu, na základe ktorého došlo k vybudovaniu zberného miesta. Ďalej namietli postup súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o čiastočnom späťvzatí žaloby.

9. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva

jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97).

10. Dovolací súd súčasne pripomína, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (§ 442 CSP). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

11. K námietkam dovolateľov ohľadom nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 01. júli 2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 01. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzi ustanovenia § 393 ods. 2 CSP.

12. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťosť rozsudku odvolacieho súdu s rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich kompletizujúcu jednotu. Rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil so zisteným skutkovým stavom, ako aj právnym posúdením veci s tým, že sa obmedzil na skonštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie. Uvedený postup je v súlade s § 387 ods. 2 CSP, ktoré ustanovenie umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožní s odôvodnením súdu prvej inštancie a napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdí. Pod vecnou správnosťou je potrebné rozumieť správne zistenie skutkového stavu, správnu aplikáciu a interpretáciu príslušnej hmotnoprávnej normy na zistený skutkový stav a zároveň aj skutočnosť, že rozhodnutie bolo vydané v súlade s ustanoveniami procesného práva. Z rozhodnutí súdov vyplýva záver o nemožnej dobromyseľnosti dovolateľov v danej veci a zároveň z rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalovaní nepreukázali, pokiaľ sa týka ich tvrdeného titulu na vlastníctvo a užívanie zbernej nádoby, že by toto bolo realizované na základe dohody s vlastníkom pozemku. Súd prvej inštancie zároveň konštatoval, že hoci bolo sporné, kedy bola zberná nádoba vystavaná, avšak zároveň poukázal na to, že podstatné pre posúdenie nároku je či dovolatelia nadobudli právo, zodpovedajúce vecnému bremenu na základe vydržania, a teda sa viac nezaoberal dobou zhotovenia zbernej nádoby. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku vysporiadal aj s námietkou, že sa na dotknutom pozemku, okrem zberného miesta dovolateľov, nachádza aj zberné miesto tretej osoby a verejný vodovod, keď konštatoval, že tieto skutočnosti pre posúdenie žaloby neboli podstatné. Z odôvodnenia rozhodnutí oboch súdov je zrejmé, z akých právnych úvah vychádzali. Súd nižších inštancií náležite rozhodnutie odôvodnili v súlade s náležitosťami vyplývajúcimi z § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 188/06). Súd v opravnom konaní nemusí dať

odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

13. Podľa judikatúry najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3Cdo/26/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Dovolatelia v dovolaní neuviedli nevykonanie takého dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, nakoľko iba takúto skutočnosť možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (III. ÚS 332/09).

14. Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je nesúhlas s právnym posúdením veci (R 54/2012, R 24/2017). Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani od 01. júla 2016 nie je žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia.

15. Dovolací súd sa námietkou vo vzťahu k rozhodnutiu o čiastočnom späťvzatí žaloby nezaoberal, keď výrok súdu prvej inštancie, ktorým bolo rozhodnuté o čiastočnom späťvzatí žaloby bol zrušený odvolacím súdom a nie je predmetom dovolacieho prieskumu.

16. Dovolatelia preto neopodstatnene namietali, že súdy im nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP

17. Podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

18. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide o otázku podľa § 421 ods. 1 CSP. Pokiaľ dovolateľ zastáva názor, že jeho dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP, musí to v dovolaní tvrdiť a v spojitosti s tým vysvetliť svoje presvedčenie, že odvolací súd riešil otázku dovolacím súdom riešenú rozdielne. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu.

19. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní. V dôsledku viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dôvodom prípustnosti dovolania. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí rozdielnú ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach a predpokladoch o tom, ktorú otázku a ktoré judikáty, stanoviská alebo rozhodnutia mal na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky do úvahy prichádzajúce rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky a vec posudzovali rozdielne. V

opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priečiaci sa nielen všeobecne novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj konkrétne cieľu sledovanému § 421 ods. 1 CSP (Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo/6/2017, sp. zn. 3Cdo/28/2017).

20. Sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu sporu významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. c) CSP. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. c) CSP, nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. Dovolatelia podrobili kritike konanie a rozhodovanie odvolacieho súdu, vysvetľovali, v čom vidia nesprávnosť záverov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie, poukázali na nesprávnosť skutkových zistení a následný nesúhlas s právnym posúdením, avšak ani pri posudzovaní podaného dovolania z hľadiska jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) nemožno ustáliť, konkrétne ktorú právnu otázku riešenú odvolacím súdom považovali za podstatnú z hľadiska § 421 ods. 1 CSP. Z obsahu dovolania je zrejmé, že žalobcovia zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom uviedli z pohľadu požiadaviek vyplývajúcich z obsahu nimi uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa ich názoru došlo pri právnom posudzovaní veci odvolacím súdom. Uviedli, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci a následne polemizovali s vyhodnotením skutkových zistení týkajúcich sa nepreukázania ich dobromyseľnosti. Dovolatelia týmito argumentami vyjadrili svoj nesúhlas s vyhodnotením skutkových okolností a na to nadväzujúcim právnym posúdením veci odvolacím súdom. Konkrétnu právnu otázku, ktorá je dovolacím súdom riešená rozdielne dovolatelia neuviedli a v tejto súvislosti ani žiadne rozhodnutia dovolacieho súdu.

21. Záverom dovolací súd uvádza, že otázka či v konkrétnom prípade bola dobromyseľnosť preukázaná alebo nepreukázaná, nie je otázkou interpretácie práva, ale otázkou dostatku či naopak nedostatku skutkových zistení pre jeden alebo druhý možný záver, a teda primárne vecou dokazovania (vyhodnotenia skutkových zistení potrebných pre formulovanie následného právneho záveru, či došlo k vydržaniu). V takomto prípade sa potom dovolaciemu súdu javí, že ide skôr o otázku skutkovú, keďže mimo akúkoľvek pochybnosť ide len o proces hodnotenia dôkazov. Zároveň platí, že vyhodnotenie existencie či neexistencie dobromyseľnosti v konkrétnom prípade závisí od posúdenia jedinečných skutkových okolností posudzovanej veci, čo činí uvedenú otázku nespôsobilou na zovšeobecnenie, ktoré sleduje jeden z účelov § 421 ods. 1 CSP. Dovolatelia právny záver odvolacieho súdu relevantným spôsobom nespochybnili a len nesúhlas s názorom vysloveným odvolacím súdom, nedáva podklad pre záver o prípustnosti a dôvodnosti uplatneného mimoriadneho opravného prostriedku. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, nie „ďalšie odvolanie“. Dovolací súd nesmie byť vnímaný ako ďalší „odvolací súd“, resp. súd, ktorý by mohol a mal posúdiť všetko, čím sa zaoberali súdy oboch inštancií; nemôže preto posudzovať všetky otázky, ktoré pred ním riešili tieto súdy. Dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 421 ods. 1 CSP) nie je možné interpretovať a uplatňovať rovnako, ako odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP (8Cdo/140/2018, 8Cdo/157/2018).

22. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd odmietol dovolanie žalovaných podľa § 447 písm. f) CSP.

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie o nároku žalobcu na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.